הסוחר שניסה לעצר שמש

סיפור רוסי עממי

היה היה פעם סוחר עשיר. הוא נהג לשכר פועלים לעבודה והם נאלצו לעבוד אצלו מהבוקר עד הערב, בלי רגע של מנוחה.
כשהשמש שקעה הפועלים היו חוזרים לישון ולסוחר הלב נחמץ מאכזבה. ,איך אפשר לשעבד אותם יותר?" חשב.
פעם אחד החליט לבנות לעצמו בית. שכר עובדים ואמר "אשלם לכם לפי יום!" ובעצמו חשב "הייתי רוצה שיבנו את הבית במשך יום אחד, כך יהיה זול יותר. אבל איך לעשות זאת? איך להאריך את היום?"
הוא נסע בכל הסביבה עד שהגיע לכפר שבו חי חכם אחד בשם לופשו פידון, ידוע כבעל תחבולות ופתרונות לכל דבר.
לופשו פידון פגש את הסוחר, ראה שהוא מודאג ושאל "מה דאגתך? אולי אוכל לעזור לך בדבר מה?"
"כן" ענה הסוחר "אני מחפש מי שילמד אותי איך להאריך את יום העבודה. אצלי הפועלים כשרק קמים לעבודה שוב חוזרים לישון כשהשמש שוקעת. ואני משלם להם לפי יום."
"א-א!" אומר לופשו פידון "אז אין לך מה לדאוג. אעזור לך. אלמד אותך איך להאריך יום! זה פשוט מאוד." ובעצמו חושב "חכה שמן! חכה חמדן! תכף תראה נצלן, אעשה לך תחבולה כזו שכל האזור יצחק ממך."
לופשו פידון הוביל את הסוחר לביתו, הושיב לשולחן ואומר "תקשיב לי ותדע איך לעשות יום ארוך! אבל תצטרך לשלם לי טוב!"
"אני מוכן לשלם לך היטב" ענה הסוחר "לא אעמוד על מיקח."
"אז תשמע. תתלבש היטב, תלבש חולצת צמר עבה, על החולצה תלבש חזייה, על החזייה ז'קט ועל הז'קט מעיל פרוות כבשים. תחבוש כובע פרווה, על הרגליים נעל מגפיי לבד, על הידיים לבש

כפפות חמות.
אחרי שתתלבש קח ביד קלשון חד, עלה על עץ גבוה, תתיישב על ענף וכשתצא השמש מעל ההר תעצור אותה בקלשון. היא לא תעז להתרומם! היום לא ייגמר עד שלא תחליט על כך. הבנת?"
הסוחר שמח מאוד. "הבנתי" אמר "הבנתי! איך לא להבין, אז עכשיו הפועלים שלי יבינו שלא סתם מקבלים את שכרם! תודה לך על העצה."
הסוחר חזר הביתה ואמר לפועלים "מחר תעבדו כל זמן שהשמש בשמיים" ובעצמו חשב "לא אתן לה לזוז! לא אתן לה לזוז! אעצור אותה עד שהבית שלי יהיה מוכן!"
בבוקר הוא לבש חולצה חמה, חזייה עבה, מעילון ופרוות עור כבשים, חבש כובע פרווה, נעל מגפיים מרופדות לבד ושם כפפות על ידיו. בסככת כלים בחר את הקלשון החד ביותר וטיפס על עץ גבוה.
מביטים אנשים על הסוחר שמבצע מעשה כזה, ולא יכולים להבין מה קרה לו.
והסוחר התיישב על ענף עבה, הרים את קלשונו וצועק "הי, פועלים, נגרים! כל עוד לא ארד מהעץ

אל תפסיקו לעבוד!"
הפועלים סוחבים עצים, מנסרים, מקצעים, חותכים, והסוחר יושב על ענף, מחזיק את הקלשון ביד ומביט כל הזמן על השמש.
והשמש מחממת כל פעם יותר, חזק יותר, צורבת יותר.
חם נעשה לסוחר, זעה זורמת ממנו כמו ממעיין.
והוא מביט למטה על הפועלים, איך הם?
ואלה מנסרים, חותכים. הגיע צהריים והסוחר נחלש, הותש כל כך שבקושי עוד יכול להחזיק את הקלשון. חושב רק "מתי ייגמר היום? אני אשרף כאן. עוד לא היה לי בחיים יום ארוך כזה!"
לא החזיק מעמד. זרק את הקלשון לארץ, ירד איכשהו מהעץ ואומר "נו, לא צריך יותר לעצור את השמש. שתלך איך שרצוי לה!"
ובעצמו זחל הביתה, כמה שיכול היה לגרור את רגליו.
בכל הכפרים סביב נודע על סיפור הסוחר הטיפש שניסה לעצור שמש.